

Szívhang

Szerelem ellen
nincs orvosság

Leah Martyn

Hétvége dr. Rossival

Sarah Morgan

Magaslati levegő

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Leah Martyn, 2016 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A SZÍVHANG 646. eredeti címe: *Weekend with the Best Man*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

• Magyarra fordította: Scheer Katalin

© Sarah Morgan, 2004 – Vinton Kiadó Kft., 2020

A SZÍVHANG 647. eredeti címe: *The Nurse's Wedding Rescue*
(Harlequin Mills & Boon, Medical Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• Magyarra fordította: Kiss Márk

Nyomtatásban megjelent: a SZÍVHANG 646–647. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-203-8

• Kép: Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-781-4351; e-mail-cím: info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Leah Martyn
Hétvége dr. Rossival

1. FEJEZET

Dr. Dan Rossi bárhol szívesebben töltötte volna a péntek délelőttjét, mint a sürgősségi osztályon. Különösen most, hogy a tizenhét éves, drogfüggő páciensnek megállt a szíve.

– Újraélesztést megkezdeni!

Az összeszokott csapat profin végezte a dolgát. A helyiségben vágni lehetett a feszültséget. Keményen küzdöttek a sovány srác életéért, aki láthatóan nem sokra értékelte a sajátját.

Dan az órára nézett. Mindent megtettek, amit csak lehetett, mégsem tudta feladni. Még nem. Különösen nem ezen a napon, és nem egy tizenhét éves páciens esetében. Nem veszíthetnek el egy ilyen fiatal életet!

Érezte, ahogy az izzadság lecsorog a hátán, a szíve majd kiugrott a helyéből. Képtelen volt kikapcsolni az érzelmeit.

– Sikerült! Visszahoztuk.

Mintha rémálomból ébredt volna. Az izmai elernyedtek, a mellkasát feszítő nyomás egy pillanat alatt megszűnt.

– Hatvanas pulzus, már ébredezik – hallotta az osztályos nővér, Lindsey Stewart nyugodt hangját.

Dan lehúzta a kesztyűjét, és bedobta a szemetesbe.

– A többit rátok bízom. Tudjátok, mi a teendő – préselte ki magából, majd kiviharzott a helyiségből.

Lindsey csodálkozva nézett utána.

– Ez tényleg furcsa volt – jegyezte meg Vanessa Cole, Lindsey kolléganője, miután a beteget kitolták a műtőből. – Mi baja lehet? Még sosem láttam ilyennek.

– Fogalmam sincs, mitől készült ki ennyire. Máskor ő a megtettesült nyugalom a legstresszesebb helyzetekben is.

– Még nincs itt olyan régóta, alig ismerjük. Lehet, hogy összeveszett a barátnőjével.

– Van egyáltalán barátnője?

– Viccelsz? – forgatta a szemét Vanessa. – Ezzel a külsővel?

– Akkor sem szabadna így viselkednie egy főorvosnak. Elég profi ahhoz, hogy a magánéleti problémáit ne hozza be a műtőbe. Beszélni fogok vele. Ha mégis munkahelyi gondjai vannak, jobb, ha tisztázzuk a dolgot.

– Jaj, Lins, szerintem nem kéne ekkora ügyet csinálnod a dologból. Rosszkedve van, de biztos vagyok benne, hogy az ebédszünet alatt összeszedi magát.

Lindsey nem volt ennyire optimista. Dan Rossi egyértelműen rossz passzban volt a műszak kezdete óta. Vajon mi lehet az oka?

Dan tisztában volt vele, nem volt fair a munkatársaival szemben, hogy magukra hagyta őket. De egyszerűen nem bírta tovább. Muszáj volt kimenekülnie.

Lehuppant egy székre a kórház kertjének félreeső zugában, és nagy levegőt vett. Természetesen tudta, hogy a személyes problémái nem befolyásolhatják a munkáját. Legjobb lett volna, ha szabadságot vesz ki erre a napra.

Eleinte úgy tűnt, menni fog a dolog, de a fiú váratlan szívleállása teljesen kikészítette. Nem tudta megőrizni a higgadságát, a professzionalizmusát.

Ez a szerencsétlen fiú nem is tudja, mit művel. Az élet hatalmas kincs. Ajándék, amitől Dan saját gyermekeit megfosztották. A két apró teremtménynek esélye sem volt az életre.

Napra pontosan két évvel ezelőtt veszítette el őket, de a fájdalom mit sem enyhült.

Ha sikerül átvészelnie a mai napot, ki kell találnia, hogyan tovább. Elővette a mobilját, hogy megnézzék az üzeneteit. Kollégájától és legjobb barátjától, Nathan Lyonstól érkezett sms.

Eszünk valamit?

Tíz perc múlva a Leo's-ban! – pötyögte be a választ a telefonba.

Mivel épp szokatlan nyugalom uralkodott a sürgősségin, Lindsey úgy döntött, korábban veszi ki az ebédszünetét. Szüksége volt egy kis kikapcsolódásra.

Bement a nővérszobába, betolta az otthonról hozott minestronéjét a mikrohullámú sütőbe, majd a meleg levessel és egy magazinnal a kezében leült az ablak elé. Szórakozottan kanalazta az ételt, lapozgatta az újságot, aztán csak bámult ki az ablakon, és arra gondolt, hogy beszélnie kell Dan Rossival.

Nem tehet úgy, mintha mi sem történt volna. De mégis hogyan fogjon hozzá? A klinikán kívül nem volt közöttük semmilyen kapcsolat. Mindössze annyit tudott róla, hogy egy ideig New Yorkban, majd Sydney egyik legnevesebb oktatókórházában dolgozott, aztán valamiért itt kötött ki, az isten háta mögötti Hopetonban. Az orvos eléggé magának való volt, ami elég nagy mutatvány egy olyan közegben, amelyben mindenki ismer mindenkit, és egyszerűen képtelenség titkot tartani.

Lindsey jól emlékezett a férfi első napjára a kórházban.

A műszakkezdő megbeszélésen alaposan szemügyre vette. Rövidre nyírt, csaknem fekete haj, szomorú, kék szempár, sötét karikákkal, széles váll és feltűnően izmos kar.

Aztán a férfi váratlanul a szemébe nézett, neki pedig elállt a lélegzete. Valami történt közöttük. Dan feszült vonásai kisimultak, szája már-már mosolyra húzódott.

Ez a különös pezsgés azóta is érzékelhető volt közöttük. Még akkor is, ha a férfi került a társaságát, és ha netán személyesebb témára terelődött a szó, azonnal kihátrált a beszélgetésből.

Lindsey ledobta az újságot az asztalra, és felpattant. Mit törődik vele, milyen ember ez a Dan Rossi? Különben is, miután a legutóbbi barátja csúnyán becsapta, Lindsey már nem nagyon bízott az emberismeretében.

A Leo's közkedvelt hely volt a kórházi dolgozók körében. Az egyszerűen berendezett, barátságos kávézó alig öt percre volt a munkahelyüktől, és a tulajdonos, Leo Carroll a kedvükért már hajnali hatkor kinyitott, hogy a reggeli műszakra érkezők még felhajthassanak nála egy kávé, vagy ehessenek egy szendvicset. Délről háromig tartott az ebédidő. Pontban háromkor Leo lehúzta a redőnyt, kitakarította a helyiséget, és áttette a székhelyét egy belvárosi bárba, ahol bluest játszott egy szál gitáron.

Dan kényelmesen elhelyezkedett az egyik ülőpadon, és kinyújtotta a lábát. Lassan enyhült benne a feszültség. Nathan támogatása mindig nagy segítséget jelentett a számára.

Nathan az első naptól kezdve mellette állt. Amikor Dan megérkezett Sydney-be az Egyesült Államokból, és tanácstalanul körbehordozta tekintetét a reptéren, egyszer csak valaki a nevét kiáltotta. Hátrafordult, és a barátja markáns, jól ismert arcát látta. Nate megragadta a vállát, és magához ölelte.

– Örülök, hogy épségben megúsztad, öregem – mondta a barátja.

– Honnan tudtad, hogy ezzel a géppel jövök?

– Vannak kapcsolataim. Na, gyere, keressük meg gyorsan a kocsimat, mert egy vagyomban kerül a parkolás.

Dan egy kicsi, de kellemes hotelben foglalt szobát a kikötő közelében, úgy gondolta, ott marad, amíg nem talál magának megfelelő lakást.

– Hivatalos úton vagy? – kérdezte Nate az autóban.

– Egy hét múlva kezdek a St. Vincentben.

– A sürgősségin?

– Ehhez értek a legjobban.

Nate a barátjára sandított.

– A családot, gondolom, nem látogatod meg.

– Egyelőre nem.

Dan családja Melbourne-ben élt. Szerette és tisztelte őket, de úgy érezte, nem tudná elviselni az együttérzésüket.

Néhány perc hallgatás után Nathan törte meg a csendet.

– Megismerkedtem valakivel – mondta zavartan mosolyogva.

– Komoly a dolog?

– Azt hiszem. Samantha Kelly, Sami. Légiutas-kísérő. Szőke. Vicces, aranyos, okos... Tudod, hogy van ez...

– Látom, rendesen elcsavarta a fejedet – vigyorodott el Dan. – Nagyon jól hangzik, Nate. Remélem, együtt maradtok.

– Ha mégsem érzed magad jól Sydney-ben, gyere hozzánk dolgozni a hopetoni kórházba. Mindig nagy szükségünk van jó orvosokra.

– Hm. Meglátjuk.

Dan csak mosolygott, Nathan pedig lelkesen mesélni kezdett a kisvárosról, amely kétórányi autóútra fekszik Sydney-től, a Blue Mountains másik oldalán.

– Képzeld csak el, Hopeton környékén még mindig akadnak aranyásók! – zárta a dicshimnuszát Nate, mintha ez lenne a végső érv a város mellett.

Azóta eltelt fél év, és Dan tényleg ide költözött. Nathan és Sami egy hét múlva tartják az esküvőjüket, ő lesz a vőlegény tanúja.

Dan éppen az órájára nézett, amikor a barátja befutott a kávézóba.

– Bocsánat a késésért. Három idősebb kocogót kellett ellátnom, a kiszáradás határán álltak. Alig találtam a vénájukat. Vajon miért isznak az idős emberek jóval kevesebb vizet, mint amennyire szükségük volna?

– Generációs probléma. – Dan tanulmányozni kezdte az étlapot. – Te mit eszel? – kérdezte a barátját.

– Van valami spagettis kaja?

– Hogyne volna – bólintott a tulaj.

– Én marhahúsos pitét kérek – döntötte el Dan.

– Rendben, hozom – jelentette ki Leo, és már el is pályázott a lengőajtón át a konyha felé.

Nathan elgondolkodva vizslatta a barátját. Nagyon jól tudta, mit jelent számára ez a nap.

– Hogy vagy?

– Megvagyok – felelte Dan.

Nate túlságosan jól ismerte ahhoz, hogy ne hagyja annyiban.

– Caroline számára sem lehet könnyű ez a nap. Megpróbáltad felvenni vele a kapcsolatot?

– Ugyan minek? Hiszen mindent elkövetett, hogy a lehető leghamarabb megszabaduljon tőlem és a házasságunktól.

– Ez igaz. De azért, valljuk be, a kicsik halála után nemigen volt már mit megmenteni a házasságotokból.

– Valószínűleg igazad van. De Caroline még csak meg sem próbálta. Esélyt sem adott nekünk. Amikor legutóbb beszéltem vele, azt mondta, a jövőre akar koncentrálni.

– Itt az ideje, hogy kövesd a példáját – jelentette ki Nate, majd az asztalra csapott. – Péntek van, mindjárt vége a hétnek. Sami szeretne kipróbálni egy újonnan nyílt klubot ma este. Nincs kedved csatlakozni hozzánk?

Dannek semmi kedve nem volt a felesleges harmadik szerepét játszani egy szerelmespár mellett.

– Köszönöm, öregem, de szerintem te és a menyasszonyod remekül elvagytok nélkülem is. Legalábbis remélem.

– A menyasszonyról jut eszembe... Sami azt szeretné, ha spanyol övet viselnénk a szmokinghoz az esküvőn.

Dan felhorkant.

– Előbb vetném magam az oroszlánok elé, mint hogy spanyol övet kössek a derekamra, Nate.

– Ne aggódj, már lebeszéltem róla.

– Micsoda megkönnyebbülés! Hogy csináltad?

– Elképzelttem magunkat abban az izében, és röhögőgörcs tört ki rajtam. Sami eleinte nem

találta viccesnek a dolgot, de aztán győzött a humorérzéke, és velem nevetett.

Dan őszintén örült a barátja szerencsésének. Nate igazán megérdemli, hogy végre boldog legyen.

– Szóval sikerült egyezsége jutnotok ebben a nehéz kérdésben.

– Így van. Na és mi a helyzet veled? Mikor számíthatunk rád?

– Egy nappal előbb, pénteken érkezem, ha nektek is megfelel.

A ceremóniát Sami szülővárosában, Milldale-ben tartják, alig harminc mérföldnyire Hopetontól, a lagzi pedig Rosemountban lesz egy patinás birtokon.

– Szuper! Sami egy helyi vendégházban foglalt nekünk szobát. A családom is ott lakik majd.

– Az ebédjük, uraim – tette le eléjük Leo a kocsikerék méretű tányérokat. – Jó étvágyat hozzá!

– Hm, istenien néz ki! – jegyezte meg Nathan. – Lássuk, milyen az íze!

– Sami mikor hagyja abba a munkát? – kérdezte Dan egy idő után.

– Már fel is mondott. Úgy döntött, saját utazási irodát nyit itt, a városban. Máris komoly érdeklődés mutatkozik a weboldala iránt.

– Ez fantasztikus! Ezek szerint hosszú távra rendezkedtek be Hopetonban?

– Igen. Mindketten szeretünk itt lakni, az állásom is elég biztosnak tűnik a kórházban.

– Megírtad már a beszédedet? – kérdezte Nate, az esküvőre gondolva. – Remélem, nem akarsz kínos helyzetbe hozni.

– Mint az egyetemi újság, amikor a rögbimeccsen nyújtott teljesítményedet ecsetelte? – vigyorodott el Dan.

– Te is benne voltál a csapatban, ne felejtsd el!

Mindig jó volt felidézni az egyetemi éveket. Az élet akkoriban még olyan egyszerűnek tűnt! Aztán egyszer csak megmutatta a valódi arcát. Dan magában átkozódott. Miért árasztják el újra és újra a legrosszabb emlékek?

– Mi lenne, ha az evési szokásaidról beszélnek az esküvődön? – kérdezte, hogy elűzze a sötét gondolatokat. – Életemben nem láttam senkit, aki olyan tempóban lapátolná magába az ételt, mint te.

– Nem tudok mit tenni. Genetikai örökség.

– Ennél nagyobb marhaságot még nem hallottam.

Nathan hirtelen elkomolyodott.

– Mondd csak, mi történt ma reggel a műtőben?

– A fenébe, azt reméltem, hogy nem hozod fel a témát.

– Azért ugye nem vágta el senkinek a torkát?

Dan csüggedten rázta a fejét.

– Mindenkinek elrontottam a kedvét, aztán egyszerűen leléptem.

– Ráadásul pont Lindsey Stewart előtt járattad le magad! Gondolom, nem volt elragadtatva tőled. Legalább bocsánatot kértél?

– Még nem.

– Ő a legjobb nővér az osztályon, mindenki elismeri és tiszteli a munkáját. Hívd meg egy italra munka után!

Dan egyre nyomorultabbul érezte magát. Természetesen bocsánatot fog kérni a viselkedéséért, de hogy hívhatná meg Lindsey-t egy italra? Nem is kérdés, hogy a lány kapásból vissza fogja utasítani. Nincs is mit csodálkozni ezen, hiszen amióta a klinikán dolgozik, nem sokat tett azért, hogy közelebbi ismeretségbe keveredjen a kollégáival.

– Legjobb lett volna, ha ma be sem jövök dolgozni.

– Valószínűleg igazad van – hagyta helyben Nathan. – De azért próbáld meg valahogy jóvátenni a dolgot. Hopeton nagyon kicsi hely, pillanatok alatt körbejárnak a pletykák. Ha elterjed rólad, hogy antiszociális vagy, nehéz lesz megszabadulnod az előítéletektől.

Lindsey a faliorára nézett, majd felsóhajtott. Ideje visszamennie az osztályra. Alig várta a műszak végét.

Még szerencse, hogy van még néhány szabadnapja, muszáj lesz valamikor kipihennie magát.

– Lindsey...

– Szia, Dan!

Néhány másodpercig zavart csöndben méregették egymást, a férfi a tarkóját dörzsölte.

– Szeretnék bocsánatot kérni a délelőtti viselkedésemért – nyögte ki végül.

– Elégedetlen vagy a munkánkkal? – kérdezte a lány kimérten.

– Nem, dehogy – rázta a fejét döbbenetben az orvos. Nem is értette, hogy juthatott a lány ilyen következtetésre. – Egyszerűen csak nem voltam valami jól. Tényleg sajnálom, nem fog még egyszer előfordulni.

Lindsey nem számított ilyen nyílt bocsánatkérésre. Elbizonytalanodott. Vajon hihet neki? A férfi tekintetéből zavart és őszinte megbánást olvasott ki. Nyilván kellemetlen volt számára ez a helyzet, mint ahogy Lindsey is rosszul viselte, ha konfliktusba keveredett a kollégáival.

– Megesik az ilyesmi a sürgősségin. Ne legyél túl szigorú magaddal.

– Köszönöm.

Dan mellkasáról mázsás súly gördült le. Halványan elmosolyodott.

– Mindenkiel előfordul, hogy rossz napja van, nem igaz?

– Persze – bólintott a lány, és közben arra gondolt, hogy ez a rossz nap még nem is ért véget.

Az orvos valahogy... kétségbeesettnek tűnt. Igen, ez volt a megfelelő szó. A szeme alatt sötét karikák, az egész tartása komoly erőfeszítésről árulkodott. Nagy szüksége lenne egy baráti ölelésre. Nem mintha szóba jöhetne ilyesmi – szakmaiatlan megoldás lenne, ráadásul nyilván kínosan érintené a férfit.

Lindsey elkapta a tekintetét az orvosról. Mi az ördög történik itt? A kimerültségét mintha elfújták volna, az érzékei kiélesedtek.

Dan érdeklődve vizslatta a lányt. Lindsey hátrakötötte sűrű, sötét haját, de néhány tincs kiszabadult a lófarokból. A férfi szemei előtt megjelent a kép, amint kiveszi a gumit a hajából, és megrázza a fejét. Még a samponja illatát is érezni vélte. Szívesen hátrasimította volna a rakoncátlan tincseket az arcából.

– Mi minden vár még ránk ma délután? – kérdezte végül.

Lindsey egy pillanat alatt visszaváltozott kötelességtudó ápolónővé.

– Egy kisgyerek vágott sebbel, amit össze kell varrni. Michelle és Andrew éppen egy másik fiút kezelnek, akit égési sérülésekkel hoztak be. A gyerek mezítláb átsétált a grillezéshez használt izzó parázson. Ha át akarod venni tőlük az esetet, akkor...

– Nem, nem. Fontos, hogy a segédorvosaink tapasztalatokat szerezzenek. Majd én ellátom a másik gyereket. Merre van?

– Megyek én is, megmutatom.

– Mit tudunk a kissrácról?

– Michael Woodsnak hívják, iskola-előkészítőbe jár. Miközben a labdát kergette, megbotlott, és állal nekiesett a virágágyás köperemének. Eléggé vérzett. Az iskola értesítette a szülőket, már vele van az édesanyja.

– Az jó. Megnyugtatja a gyereket.

– Remélhetőleg – mosolyodott el Lindsey.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy tartanunk kell az anyukáktól?

Az orvos halványan elmosolyodott. Összenéztek, egy pillanatra különös meghittség alakult ki kettejük között.

Az ötéves Michael a vizsgálóágy szélén üldögélt, és kalimpált a lábával. Úgy tűnt, nem rázta meg túlságosan a baleset, pedig a pólójára száradt vér mennyiségéből arra lehetett következtetni, hogy komoly sérülést szenvedett.

Dan a kisfiú anyjára mosolygott.

– Mrs. Woods? Dan Rossi vagyok, én fogom kezelni Michaelt.

– Stephanie vagyok – mutatkozott be a nő, majd védelmezően átkarolta a fiát. – Michael olyan, mint a forgószelel.

- Ezek szerint nagyon szeretsz focizni, igaz? – fordult Dan a kislányhoz.
- Olyan magasra tudom rúgni a labdát, mint a ház!
- Komolyan? Elképesztő!

Lindsey-t lenyűgözte az orvos fesztelensége. Dan pillanatok alatt elnyerte a kis páciens bizalmát a közvetlenségével.

- Levegyem a kötést Michael álláról? – kérdezte a lány, miközben kesztyűt húzott.
- Igen, légy szíves.

Dan maga is kesztyűt húzott, majd egy gurulós széken a kislány elé telepedett, és fertőtlenítette a sebet.

Stephanie a szája elé kapta a kezét ijedtében.

- Nem olyan rossz a helyzet, mint amilyennek látszik – nyugtatta meg az orvos.
- A seb széle jó állapotban volt, gyors és majdhogynem nyom nélküli gyógyulás várható.

- Minden rendben? – kérdezte az aggódó anya.
- A fogai épek, még a tejfogakban sem esett kár. Egy-két öltés elég lesz a seb összevarrásához.

Nemsokára olyan lesz, mint új korában.

Lindsey óvatosan lefektette a kislányt, Dan pedig közelebb húzta az ágyhoz az orvosi műszerekkel teli kocsit.

– Most pedig, Michael – vette a kezébe a helyi érzéstelenítéshez használt spray-t –, olyan bátornak kell lenned, mint a világ legeslegjobb focistájának.

A kislány szeme felcsillant.

- Mint David Beckhamnek, igaz?
- Pontosan. Ha ügyes leszel, és nem mozdulsz, amíg meggyógyítom az állad, akkor kapsz tőlünk egy szuper kitűzőt a pólódra, amit majd megmutathatsz az iskola-előkészítő barátaidnak.
- De a pólóm nagyon piszkos lett.
- Majd keresünk neked egy tisztát – fogta meg a gyermek kezét az anyukája.
- Lindsey?

A lány jelezte, hogy készen áll. A nyílt sebre fújt lidokainspray egy kicsit fájdalmas lehet, előfordulhat, hogy a kislány elkapja a fejét, vagy megpróbálja elrejtetni az arcát a beavatkozás előtt.

- Szorítsd meg jól az anyukád kezét, Michael! – hajolt Lindsey a gyermek fölé. – Fáj?

A kislány lehunyta a szemét, az arca grimaszba rándult.

- Nem – felelte halkán.
- Te tényleg nagyon bátor vagy! Szorítsd tovább a mamád kezét, mindjárt készen vagyunk.
- Látod? Ennyi volt az egész – simogatta meg a gyermek vállát egy perccel később Lindsey.
- Akkor megkapom a kitűzőt?

Dan egy pillanatra zavarba jött. Az eddigi munkahelyein mindig akadt ilyesmi a gyerekek számára, de itt még nem volt rá szüksége.

- Mindjárt hozom – sietett a segítségére a lány.

Miután elbúcsúztak Stephanie-től és a kislánytól, Lindsey rendet rakott a vizsgálóban, Dan pedig befejezte az adminisztrációt.

- Milyen helyes kisrác! – jegyezte meg a lány. – Igazi szívtipró lesz, ha felnőtt.
- Igen, lehet.

Az orvos sápadt arcán most nyoma sem volt mosolynak. Lindsey értetlenül nézett rá. Mi lelte már megint? Egy ilyen ártatlan csevegés is túl sok neki?

Dr. Rossi a gondolataiba merülve ballagott az irodája felé. Számba vette a teendőit: leveleket kell írnia a páciensek házi orvosainak, valamint néhány beteget el kell látnia írásos instrukciókkal. Lindsey meglepetten torpant meg mellette a folyosón.

- Te még itt vagy?
- Van még néhány elintéznivalóm. Végeztél mára?

Micsoda hülye kérdés, szidta magát az orvos. Persze hogy végzett, hiszen vége a műszaknak. Még sosem látta a lányt civilben. Fehér köpeny helyett szűk farmert, hosszú ujjú, sötét pólót és

színes selyemsálat viselt. És térdig érő csizmát.

Dannek felszökött a pulzusa. Úgy állt ott, mint egy mafla kamaszfiú, egy értelmes mondatot sem tudott kinyögni. Lindsey lélegzetelállítóan szép volt.

– Lassan te is abbahagyhatnád a munkát.

Az orvos szeme alatt még mindig ott sötétlettek a reggeli karikák. Ha valakinek, hát neki tényleg szüksége volna egy kis kikapcsolódásra. Lindsey valamiért úgy érezte, segítő kezet kell nyújtania neki, akár elfogadja, akár nem.

– Néhányan elmegyünk egy pubba pizzázni, meg inni valamit. Nincs kedved csatlakozni hozzánk?

– Jól hangzik. Hová mentek?

– Barackfásnak hívják a helyet. Egy régi, klinkertéglás épületben van a Fő utca végén. Akkor ott találkozunk?

– Igen, miért is ne? Köszönöm a meghívást.

– Igazán nincs mit.

A lány a vállára kapta a táskáját, és a kolléganője után sietett, aki már a folyosó végénél járt.

Dan kifújta a levegőt. Megtette az első lépést egy új élet felé. Ezzel a jóleső, kellemesen izgalmassággal látott neki az unalmas papírmunka elvégzésének. Épp elküldte az utolsó levelet is, amikor a hétvégi ügyeletes orvos, Martin Lorimer kopogtatott az ajtaján.

– De jó, hogy még itt vagy! Baleset történt az autópályán, két autó ütközött, tele fiatalokkal. Tudsz maradni?

Dan tompa nyomást érzett a gyomra tájékán. Nemigen volt választása. A fenébe! Lindsey azt fogja hinni, hogy felültette. Még üzenetet sem tud neki küldeni, mivel nem cseréltek telefonszámot.

Elindult a felvételi osztály felé. Ha nem túl súlyosak a sérülések, talán még odaérhet a pubba...

– Hoztam neked még egy narancslevet – tette le a poharat a barátnője elé Vanessa. – Hol jársz ma este? Simán megnyertük volna a snookermeccset, ha egy kicsit koncentrálsz. Most jövök Andrew-nak tíz dollárral... Szerinted tetszem neki?

– Andrew-nak? Elképzelhető. Mindig veled akar dolgozni.

– És szerinted egyszer majd arra is veszi a fáradságot, hogy a tudomásomra hozza?

– Miért kell arra várnod, hogy ő lépjen? Hiszen egy házban laktok, Van! Bármikor meghívhatod egy kávéra.

– És ha visszautasít? Úgy érezném, hülyét csináltam magamból. Ráadásul továbbra is együtt kellene dolgoznunk.

Vanessa a füle mögé simította a haját, majd felsóhajtott.

– Legalább hiányoztam neki, amíg szabadságon voltam?

– Ezt igazán nem tudom megmondani – felelte Lindsey higgadtan. – De most egyenesen felénk tart, úgyhogy itt az alkalom, hogy szerencsét próbálj.

– Így is lesz – pattant fel a lány elszántan.

– Már méz is haza, Andrew? – mosolygott a férfira.

– Holnap is hosszú napom lesz, úgyhogy jobb, ha most időben lelépek.

– Nálam is ez a helyzet – kapta fel a táskáját Vanessa. – Megyünk egy taxival? Tíz dollárral többet fizetek, és máris leróttam az adósságom.

– Helyes – villogtatta meg hófehér fogait a férfi.

Nekiiramodtak, majd néhány lépés után egyszerre fordultak vissza.

– Jó éjszakát, Lins! – kiáltották kórusban.

Lindsey úgy döntött, ad még egy kis időt Dan Rossinak. De aztán eltelt újabb negyedóra, és a férfi továbbra sem bukkant fel. Na, szép. Úgy látszik, meggondolta magát, pedig úgy tűnt, őszintén örül a meghívásnak. Nem baj. Ő nem fogja hagyni, hogy ez az incidens elrontsa a kedvét.

Fogta a kabátját meg a táskáját, és kísértelt a pubból. Feje felett, a végtelen éjszakai égbolton a hold ezüstös sarlója világított, körülötte csillaghadsereg.

– Lindsey! De jó, hogy még itt talállak!

A lány meglepetten nézett körül. Az ismerős hang megdobogtatta a szívét.

– Dan?

– Sajnálom, hogy csak most értem ide. El kellett látnom egy csapat felelőtlenül száguldozó tinédzsert.

Az orvos röviden felvázolta a baleset körülményeit és következményeit.

– Remélem, megússzák ép bőrrel.

– El fog tartani egy ideig, míg felépülnek. Teljesen kivagyok. Mit gondolsz, kapok itt még valamit enni?

– Már rég bezárták a konyhát.

– Hát, akkor így jártam. Köszönöm, hogy megvártál. Attól féltem, hogy megharagszol rám.

– Gondoltam, hogy közbejött valami halaszthatatlan – füllentette Lindsey.

– Küldtem volna sms-t, de nem tudom a számodat.

– Ezen igazán könnyen segíthetünk – kapta elő a telefonját a lány.

Bepötyögték egymás számát, aztán láthatóan egyikük sem tudta, hogyan tovább.

– Honnan fogsz vacsorát szerezni?

– Csak találok valami biztrót útközben, ami még nyitva van.

Lindsey hirtelen maga előtt látta a férfit, amint az üres konyhájában bekap valami gyorskaját egy ilyen nehéz nap után, és megsajnálta. Ő maga csak néhány percnyire lakik innen, akár meg is hívhatná vacsorára. Már a nyelvén volt a kérdés, de az orvos megelőzte.

– Dolgozol a hétvégén?

– Igen. Te is?

– Reggeli műszak holnap.

– Akkor tényleg ne feküdj le vacsora nélkül.

Te jó ég, mintha a saját nagyanyámat hallanám! – szidta magát a lány.

– Kedves tőled, hogy aggódsz értem.

Dan átható tekintetétől végképp zavarba jött.

– Pedig ma igazán nem volt egy nagy élmény velem dolgozni. – A férfi végigszántott a haján, néhány sötét fürt a homlokába hullott. Lindsey döbbenten konstataulta, mekkora hatással van rá az orvos.

– Lehet, hogy szükségünk lenne egy nevetéstrénerre a sürgősségin.

Dan egy pillanatig nem tudta, komolyan beszél-e a lány, vagy csak viccel. Aztán a tekintetük egymásba kapcsolódott, és vibrálni kezdett körülöttük a levegő.

– A vezetés elé terjeszthetnéd a javaslatot – mondta Dan kissé rekedtes hangon.

– Támogatnád?

– De még mennyire! A nevetésnek gyógyhatása van, ez nem is kérdés.

Ennél abszurdabb beszélgetést már nem is folytathatnának! Dan ezért is magát okolta. Sosem volt tehetsége a könnyed csevegéshez, pláne, ha olyan szép nővel akadt dolga, mint Lindsey.

– A kínai étterem még biztos nyitva van – jegyezte meg a lány.

– Otthon is össze tudok dobni magamnak valamit – vont a vállát a férfi. Vagy megkérdezhetném, nem jössz-e fel hozzám egy kávéra, tette hozzá gondolatban.

Nem, ez egyáltalán nem jó ötlet!

– Autóval vagy? – kérdezte végül.

– Igen, ott áll a kocsim az utca túloldalán. És a tiéd?

– Egy kicsit lejjebb.

Lindsey összehúzta magán a kabátot. Milyen nevetséges, hogy itt toporgunk, arra várva, hogy a másik majd kezdeményez, gondolta.

Ahelyett hogy azt tette volna, amit az ösztöne diktált, vagyis meghívta volna a férfit vacsorára, kotorászni kezdett a zsebében a slusszkulcs után. Selymes haja az arcába hullott, amitől Dan heves késztetést érzett, hogy kezébe fogja a tincseket, sőt magához húzza a lányt, és megcsókolja érzéki ajkát.

– Megvan – húzta elő Lindsey diadalmasan a kulcsot a táskájából. – Akkor holnap találkozunk

a sürgősségin.

Ezt elszúrtam, gondolta a férfi csüggedten.

– Igen, úgy néz ki – préselte ki magából.

– És semmiképp se felejts el vacsorázni! – mondta még búcsúzóul a lány, majd elindult az autója felé.

– Lindsey! – kiáltott utána az orvos. – Ha esetleg kétségeid támadtak volna... Tényleg tudok főzni!

– Biztos voltam benne.

A lány ragyogó mosolya hazáig elkísérte.

Egy héttel később, szerdán

– Mondtam már, hogy kezd belerázódni a dolgokba? – kérdezte Vanessa a barátnőjét, miközben a műszak átadására készültek.

– Kicsoda? Andrew?

– Dehogy! Dr. Rossi. Kifejezetten együttműködő, sőt már a humor halvány jeleit is sikerült felfedeznem nála.

– Én alig láttam a héten. Mindig valahol máshol volt sürgős dolga.

– Na, én végeztem mára. Nem fogod elhinni, moziba megyek Andrew-val!

– Ez igen! Végre összeszedte a bátorságát, és randira hívott?

– Nem egészen. Én kezdeményeztem, de láthatóan odáig volt az ötlettől.

– Szuper! Drukkolok nektek!

– Vannak férfiak, akiket kényszeríteni kell a boldogságra – jelentette ki Vanessa, majd nagy vidáman búcsút intett a barátnőjének.

Lindsey elgondolkodva nézett utána.

2. FEJEZET

Lindsey feltekerte a hangerőt. Végre péntek, kitört a hétvége! Hazafelé tartott az autóján, és arra gondolt, hogy a fenséges dülök és szőlőtőkék között végre lesz módja kielemezni, mit is érez egy bizonyos orvos iránt.

Időpocsékolás lenne? Lehet. De talán mégsem az.

Kikapcsolta a rádiót, hogy a vezetésre koncentráljon. Már alkonyodott, amikor elindult, de nem akarta az éjszakát Hopetonban tölteni. Muszáj volt kimozdulnia a városból.

A szembejövő autó miatt kikapcsolta a fényszórót. Mögötte is jött valaki, de szerencsére betartotta a követési távolságot.

Danszintén vidékre tartott az autójával. Ellentmondásos érzésekkavarogtak benne. Egyetlenegyszer sem beszélt Lindsey-vel a héten, pedig nagyon szeretett volna minél többet megtudni róla. Rengeteg túlórárt vállalt, hogy Nate esküvője után kivehessen néhány szabadnapot. Végül nem írta meg a beszédet, kénytelen lesz improvizálni. Nem aggódott emiatt. Olyan régóta ismeri Nathant, hogy órákig tudna mesélni róla.

Egy imbolyogva közeledő autó rángatta ki a gondolataiból. Mit művel ez az ember? Ösztönösen lejjebb vette a sebességet, hogy le tudjon fékezni, ha úgy hozná a szükség. Te jó ég! A sofőr végképp elveszítette az irányítást az autója felett. Átlendült a szembejövő sávba, egyenesen a Dan előtt haladó autó elé. Biztos volt benne, hogy az ütközés elkerülhetetlen.

Lindsey felkiáltott. Mit művel ez az örült?! A kormányba kapaszkodott, és lélegzet-visszafojtva várta az elkerülhetlent. A sportkocsi az utolsó pillanatban irányt váltott, és elszáguldott mellette. Ezt a mázlit, gondolta a lány, ám a következő pillanatban megpördült vele az autó. A sportkocsi a sárhányóját súrolva lesodorta az útról. A lány előbb előrebukott, majd a tarkója a fejtámasznak csapódott.

Dant sokkolta a látvány. A száguldó sportkocsi oldalra billent, majd hatalmas robajjal visszazuhant a kerekeire, és horpadtan, félszeműen megállt az úttest jobb oldalán. A működőképes fényszóró megvilágította az aszfalton heverő testet.

Lindsey néhány bémult másodperc után átváltott ápolónő-üzemmódra. Kiugrott az autóból, hogy a száguldó sofőr segítségére siessen, de elvesztette az egyensúlyát. Egy pillanatra lehunyta a szemét, majd átrohant az úttest túloldalára a sebesülthöz.

Egy magas, karcsú nő látványa rángatta ki Dant a bémultságból. Kihívta a mentőket, majd elővette az orvosi táskáját, és maga is a földön fekvő férfihoz sietett.

– Maga nem sebesült meg? – kérdezte a sebesült mellett térdelő nőtől.

Lindsey döbbenetesen kapta fel a fejét az ismerős hangra.

– Dan?

– Jóságos ég, Lindsey! Jól vagy? Nem fáj semmi?

– Velem minden rendben, azt hiszem.

– Akkor lássuk, mi a helyzet veled.

A férfi a hatvanas éveiben járhatott, biciklisnadrágot, sportpólót és futócipőt viselt. Valami fitneszörült? Mi okozhatta a balesetet? Elaludt a kimerültségtől? Vagy infarktust kapott?

Dan nyugalomra intette magát. Kesztyűt húzott, majd oxigénmaszkot tett a férfira.

– A mentők úton vannak már? – kérdezte a lány.

– Igen. Remélem, időben ideérnek. Te is húzz kesztyűt, szükségem van a segítségedre.

Lindsey még mindig szédült egy kicsit, de nem ellenkezett.

– Lélegzik még?

– Igen, de nagyon gyengén.

Az orvos tetőtől talpig átvizsgálta a férfi testét.

– Zúzódások, sípcsonttörés. A fenébe! Artériás vérzés az ágyékánál.

A férfi combjából ömlött a vér. Lindsey-t elfogta a rosszullét, felfordult a gyomra.

El kell szorítani a vérzést! Kutatni kezdett az elsősegélydobozban nyomókötés után. Mi van veled? Számtalanszor csinált már ilyet, most mégis úgy érezte, mintha sűrű ködön keresztül érezné a valóságot.

– Biztos, hogy jól vagy? – fogta meg a karját az orvos.

– Nem, egy kicsit rosszul vagyok.

– Sokkos állapotba kerültél.

Észre kellett volna vennem, korholta magát Dan.

– Mindjárt összeszedem magam.

– Biztos, hogy nem sérültél meg? Tudnom kell, Lindsey!

– Talán csak enyhe ostorcsapás-sérülés. Folytassuk!

Dan káromkodott egyet, majd pillanatok alatt feltette a kötést a férfira.

– Van nálad nyakrögzítő? – kérdezte a lány.

– A fenébe, nincs. Legközelebb berakok egyet a táskámba.

A sebesült férfi ijesztő hangokat hallatott.

– Ki kell tisztítanunk a légutakat – mondta a lány.

Dan kénytelen volt improvizálni. Miután hozta az orvosi táskáját, férfi mögé térdelt, hogy valamennyire stabilizálja a fejét a combjai között, majd óvatosan lejjebb nyomta az állát. A hörgés azonnal alábbhagyott, de nem szűnt meg. Lindsey odanyújtotta az orvosnak a váladékszívót, másik kezével pedig levette a sebesültről az oxigénmaszkot. A csőben a váladék vérrel keveredett. A lányt újra elfogta a rosszullét, és az út szélére hányt.

– Na jó, ebből elég volt, Lindsey. Most már egyedül is boldogulok. Ül be az autóba, várd meg ott, amíg megérkezik a mentő. A hűtőtáskában találsz egy üveg vizet. Igyál!

A lába mintha pudingból lett volna. A lány a hasára tapasztott kézzel bevonszolta magát a kocsiba, hátradőlt az anyósülésben, és lehunyta a szemét. Míg el nem múlt a hányingere, nem mozdult. Pár perccel később elővette a vizet, és ivott pár kortyot. Most már sokkal jobban érezte magát, viszont egyre jobban fázott. Dan zakója a sofőrülés háttámláján lógott. Lindsey magára húzta, és azonnal megcsapta a férfi illata. Szantálfa, cserzett bőr, bergamott. Hirtelen kellemes melegség járta át. Olyan közel érezte magát a Danhez, mintha ezer éve ismernék egymást. Még jobban befészkelte magát a zakó alá.

A mentőautó villódzó fényei rángatták ki kábult álmodozásából. Néhány percen belül megérkeztek a rendőrök is. Lindsey nem mozdult. A gyomra ugyan már nem háborgott, a nyaka viszont továbbra is fájt. Nagyon remélte, hogy a földön heverő férfi még életben van.

A helyszínelés idejére a rendőrök elterelték a forgalmat. Péntek esténként viszonylag sok autó járt erre, Milldale környéke tele volt családi borászatokkal, hétvégi házakkal.

– Hogy vagy? – ült be mellé az autóba Dan, miután a mentő elszállította a sebesültet.

– Sokkal jobban. Kölcsönvettem a zakódat.

– Jól tetted. Fontos, hogy melegen tartsd magad. – Az orvos elgondolkodva vizslatta a lányt. – Milldale-nek nincs kórháza, igaz?

– Még körzeti orvosra sincs, nemhogy kórháza. Miért?

– Azon gondolkodom, visszavigyelek-e Hopetonba. Nem ártana megröntgenezni a nyakadat.

– Jaj, Dan, kérlek, ne! Nincs semmi komoly bajom, ígérem.

– Nem tudhatod biztosan. Mindenesetre kértem a mentősöktől egy nyakmerevítőt.

– Tényleg nincs rá szükségem, Dan. Van egy csodatevő masszázsolajam, otthon majd bedörzsölöm veled a nyakamat.

– Otthon? – vont a szemöldökét az orvos.

– Igen, Milldale-ben.

– Azt hittem, Hopetonban laksz.

– A munkám miatt ott élek, igen. De az otthonomnak Lark Hillt tekintem, a szüleim szőlőbirtokát. Ott nőttem fel.

– Nálad van az a masszázsolaj?

– Igen, miért?

– Mert Milldale még messze van, neked pedig mielőbb szükséged lenne arra a csodaszerre. Mondd meg, hol találok! Majd én bekenem vele a nyakadat.

Lindsey bőre már a férfi érintésének gondolatától is bizseregni kezdett.

– Én is be tudom kenni magam, ha idehozod az olajat.

– Fel tudod emelni a karodat úgy, hogy ne láss közben csillagokat?

Lindsey megadta magát. Az egész teste sajgott, és még mindig sokkos állapotban volt. Legjobb lesz, ha félreteszi a fenntartásait, és Danre bízza magát.

– A kulcs az autóban van, a bőröndöm a csomagtartóban. Legjobb lesz, ha idehozod a neszesszeremet. Egy olyan fekete...

– Szerintem képes vagyok felismerni egy neszesszert, Lindsey. Te csak lazíts.

A lány szót fogadott. Becsukta a szemét, és hátradőlt az ülésen. Dan tökéletesen uralta a helyzetet, és ő hálás lehetett neki ezért.

A férfi a neszesszeren kívül a válltáskáját és a hosszú gyapjúkardigánját is magával hozta.

– Te mindenre gondolsz – mosolyodott el Lindsey halványan.

– Még fájdalomcsillapítóm is van – nyomott a kezébe egy levél tablettát az orvos.

– Mi ez?

– Ne aggódj, semmi erős.

Lindsey bevett egy gyógyszert, és ivott rá néhány kortyot.

– Akkor hogy csináljuk? – kérdezte a férfi.

A lány egy pillanatig nem értette, mire gondol, aztán eszébe jutott a masszázsolaj.

– Megpróbálok megfordulni, hogy hozzáférj a tarkómhoz.

– Lehajthatnám az ülést, és akkor le tudnál feküdni.

– Nem kell. Tessék, visszaadom a zakódat.

A lány nekilátott kigombolni a blúz felső gombjait. Dan szeme elkerekedett. A blúz alól testhezálló, spagettipántos top bukkant elő.

– Beindítottam a fantáziáját, dr. Daniel Rossi? – nevetett fel a lány.

– Reménykedni csak szabad, nem? – vágott vissza a férfi. – Na, ide azzal a csodakencével!

A masszázs tényleg csodát tett. Dan ujjainak finom, mégis erőteljes érintésére a lány egész teste ellazult, a vére viszont pezsegni kezdett.

– Mellesleg nem Danielnek hívnak, hanem Danténak.

– Komolyan? A nagy olasz költő után?

– Nos, igen. Éppen eleget csúfoltak miatta gyerekkoromban.

– Ó, te szegény!

– Időnként fontolgattam, hogy iskolát váltok.

– Valószínűleg ott sem lett volna jobb a helyzet. Anyukád ilyen poétikus alkat?

– Dehogy! Ez egy ősi családi név nálunk, generációról generációra öröklődik. Most épp rajtam volt a sor.

– Szerintem illik hozzád ez a név. Van benne valami... különleges.

Az orvos elengedte a füle mellett a megjegyzést.

– Na, hogy vagy? – kérdezte inkább.

– Sokkal jobban, köszönöm – mondta a lány, miközben felhúzta a kardigánját.

Már megint elszúrtam, gondolta Dan csüggedten. Lindsey valószínűleg azt hiszi, hogy egy arrogáns seggfej vagyok.

– Ne haragudj. Nem akartam elrontani a hangulatot.

– Én meg nem akartam tolakodó lenni.

– Egyáltalán nem voltál az. Én vagyok túlságosan beroszdásodva.

Lindsey a férfira nézett. Mi történhetett vele? Mitől vált ilyen zárkózottá?

– Akarsz róla beszélni?

Alighogy kimondta, máris megbánta a kérdést. Miért pont neki akarná feltárni a lelkét Dan?

– Nem könnyű beszélni róla.

– Megértem.

Néhány pillanatig nem hallatszott más, csak kettejük lélegzete. Aztán Dan előrehajolt, és éppen csak hozzáértette a száját a lányéhoz. Gyengéd, sokat ígérő csók volt.

– Ez...

– Váratlan volt? – húzódott hozzá még közelebb a férfi. – De azért szép is, nem gondolod?

Lindsey csak bólintott, képtelen lett volna megszólalni. Dan forró leheletétől bizsergett az egész teste.

A férfi végigsimított a lány arcán. Már nem is emlékezett rá, mikor érzett ilyesmit utoljára. Már azt hitte, nem is képes rá.

Lindsey törte meg a pillanat varázsát.

– Nagyon jólesne valami meleg innivaló.

– Ne haragudj! – csapott a homlokára a férfi. – Mekkora ökor vagyok! Hiszen te még mindig fázol!

– Nincs semmi gond, Dan – mosolyodott el a lány. – Szerintem van itt a közelben egy benzinkút, ott biztos kapunk forró teát.

– Oké, csak előbb kezdenünk kellene valamit a kocsival. Nem vagyok szakértő, de úgy látom, eléggé tropára ment. A hátsó kereke teljesen eldeformálódott, és a csomagtartót is alig tudtam kinyitni. Kihívjak egy autómentőt?

– Köszönöm, nem szükséges. Majd a biztosítótársaság intézkedik – kereste elő a telefonját a lány.

A hívás alig néhány percig tartott.

– Elszállítják és megjavíttatják a kocsimat – számolt be az eredményéről Lindsey. – Ha csereautót szeretnék, biztosítanak egyet számomra a milldale-i műhelyben.

– Remek! Akkor most hazaviszlek.

– Nem kell, hogy kerülőt tegyél miattam.

– Szó sincs kerülőről, én is Milldale-be tartok. Átrakom a cuccaidat az én csomagtartómba, jó? Aztán neked is segítek.

– Minden rendben, ki tudok szállni egyedül is.

– Lindsey, kérlek! Nem szeretném, ha elesnél.

A lány sóhajtott egy nagyot, de végül megvárta, hogy Dan átérjen az ő oldalára, és kiségitse az autóból. Az orvosnak igaza volt. Még mindig szédült egy kicsit.

– Mikor ettél utoljára? – kérdezte a férfi.

– Délben. Egy szendvicset.

– Akkor sürgősen enned kell valami meleget.

Kivette a csomagtartóból a lány csomagját.

– Tudnád hozni azt a nagy műanyag zsákot is? – szólalt meg Lindsey.

– Te jó ég! Mi van ebben, ólom? – nyögött fel a férfi.

– Agyag.

– Tessék?

– Szeretek agyaggal dolgozni. Van otthon korongozógépem és égetőkemencém.

Dan lelki szemei előtt azonnal megjelent a kép: Lindsey elmélyülten a fazekaskorong fölé hajol, sötét haja a vállára omlik... Olyan erős vágy ébredt benne, amelyet már időtlen idők óta nem érzett.

Nem, ez nem igaz. Már akkor megkívánta a lányt, amikor először meglátta a kórház folyosóján. Csak éppen igyekezett csírájában elfojtani ezt a késztetést.

– Nem kellene szólnod a családnak, hogy jól vagy? Már biztos nagyon aggódnak, hová tűntél.

Lindsey a férfit sandított. Tényleg ennyire aggódik érte? Dan profilja majdhogynem tökéletes volt. Klasszikus görög arcél. Nagyszerű modell lehetne egy büszthöz. Micsoda izgalmas feladat lenne! Már az ujjai között érezte a nedves agyagot.

– Lindsey!

– Igen?

- Nem kellene felhívnod a szüleidet?
- Nincsenek otthon. Skóciába utaztak pár hétre, unokanézőbe. A bátyám felesége nemrég szült.
- Ezek szerint nem lesz ott senki, aki törődne veled?
- Nincs szükségem senkire, jól vagyok.
- Baleseted volt, Lindsey! Nem maradhatsz egyedül. Mi van, ha rosszul leszel?

A lány fején átsuhant a gondolat, hogy a férfi tulajdonképpen arra céloz, hogy szívesen vele marad, de aztán úgy döntött, ez inkább vágyálom, mint valóság.

– Jeff és Fiona Collins, a birtok gondnokai a közelben laknak. Tudják, hogy jövök, úgyhogy kiszellőztették a házat, és telepakolták a hűtőszekrényt. Bármi van, őket értesíthetem.

– Ez finom volt, köszönöm a meghívást – dőlt hátra Lindsey a székében, miután az utolsó morzsaig megette az omlettjét. – Szóval, mi keresnivalód van Milldale-ben?

– Nathan Lyons esküvőjére megyek.

– Ó, tényleg! Nem is értem, hogy nem jutott az eszembe. Igazi álomlagzi lesz hatalmas felhajtással, rengeteg meghívottal. Sami mindig is erre vágyott.

– Te ismered Samit?

– Már vagy száz éve. Együtt nőttünk fel, a szüleink birtoka szomszédos egymással. Amíg Sami Sydney-ben élt, kicsit lazult köztünk a kötelék, de amikor visszajött, újra felvettük a fonalat.

– Én vagyok Nathan tanúja.

– Hallottam, hogy jóban vagytok. – Lindsey az asztalra könyökölt, állát a tenyerére támasztotta.

– Örülsz az esküvőjüknek? – nézett a férfi szemébe.

– Igen. Jó párosnak tűnnek.

A lány felnevetett.

– Fülíg szerelmesek egymásba. Csak úgy sugárzik róluk a boldogság.

– Te már voltál szerelmes?

Ez aztán a váratlan kérdés! Lindsey igyekezett kitérő választ adni.

– Előfordult, hogy beleszerettem valakibe, aztán kiszereztem belőle. És te?

– Nagyjából ugyanez történt velem is.

Egyszerre nyúltak a teáscsészéjük után. Egyikük sem hazudott, de nem is mondták el a teljes igazságot.

– Nem te vagy véletlenül Sami tanúja?

– Nem. A nővére, Caitlin kapta a megtisztelő feladatot. Éppen most tért haza egy európai divatbemutató-körútról. Cait az Avivia reklámarca.

– Avivia?

A lány felnevetett.

– Világhírű kozmetikai cég.

– Aha. De azért ott leszel az esküvőn?

– Persze. Majd felkérlek táncolni.

Dan pulzusa már a gondolattól hevesebben kezdett verni. Átkarolni Lindsey derekát, magához húzni, érezni az illatát...

– Remélem, tudsz táncolni – nézett rá a lány.

– Nemcsak hogy tudok, hanem szeretek is. De már jó ideje nem táncoltam.

– Akkor van mit behoznunk – mosolyodott el Lindsey.

– Azért ne várj tőlem túl sokat. Gondolom, a menyasszony tanújával is táncolnom kell.

– Csak egyszer. Caitnek vőlegénye van, ő is ott lesz.

– Aha. Akkor azzal az egy tánccal le is tudom az összes kötelezettségemet?

– Hacsak Nate nem várja tőled, hogy szórakoztasd a vendégeket.

– Ez elég valószínűtlen.

Lindsey nem bírta magával, a torkában dobogott a szíve. Mitől van az, hogy Dan társaságában úgy érzi magát, mintha túltengne benne az adrenalin? Mintha ejtőernyős ugrásra készülné, mindenféle előképzettség nélkül – és még élvezné is!

Dan korán ébredt, jókedvűen, tele energiával. Lezuhanyozott, kopott farmert és tengerészkek pólót húzott, majd letrappolt a vendégház lépcsőjén. Nate-tel abban maradtak, hogy együtt reggeliznek.

Odakint ragyogó napsütés fogadta.

Tehát ez Milldale, Lindsey szülővárosa. Nem volt nehéz ideképzelné a karcsú, nyakigláb, öntudatos, szemtelen kislányt.

Elhessegette ezt a képet, megpróbált inkább a valóságos Milldale festői utcácskáira koncentrálni.

Az órájára nézett. Még van ideje egy rövid sétára a reggeli előtt. Végigsétált a főutcán, átvágott egy kellemes parkon, majd egy meghökkentően meredek domb lábánál találta magát. Úgy döntött, megnézi, milyen a kilátás odafentről. Kicsit megizzadt, és kapkodta a levegőt, de a látvány megérte a fáradságot. Körös-körül hullámozó szőlőültetvények, itt-ott néhány présház, háttérben a Blue Mountains szelíd vonulataival. Akkora levegőt vett, hogy szinte már fájt. Úgy érezte, ez a nap új kezdet lesz a számára. Bizsergető izgalom járta át.

Hagyományos angol reggelit rendeltek.

– Nemsokára házasember leszel – mosolygott a barátjára Dan.

– Már alig várom! – jelentette ki Nathan, miközben ropogós bacondarabokat pakolt az omlettjére.

– Sajnálom, hogy neked nem jött össze, öregem.

– Na igen, az én esetemben messze nem voltak olyan ideálisak a körülmények, mint nálatok.

Lindsey szerint is ordít rólatok, milyen szerelmesek vagytok egymásba.

– Tényleg? Ennyire látszik?

– Ne aggódj emiatt, Nate, inkább azon dolgozz, hogy minél tovább tartson ez az állapot.

– Te jó ég, haver! Ugye nem akarsz nekem kiselőadást tartani?

– Nem, attól megkíméllek. Csak annyit akarok mondani, mielőtt még rátok szabadul az egész vendégsereg, hogy nagyon jó barát vagy. Mindig számíthattam rád, amikor segítségre volt szükségem. Legyen nagyon szép életetek Sammel!

– Köszönöm. Nagyon jólesik, hogy ezt mondod. De azért a barátságunk nem ilyen egyoldalú, Dan. Te is nagyon sokat segítettél nekem. Egyébként hogy van Lindsey a tegnapi baleset után? Beszéltél már vele?

– Még túl korán van ahhoz, hogy felhívjam.

– És mi a helyzet a másik autó sofőrjével?

– Mesterséges kómában van. Többet nem akartak elárulni nekem. Tudtad, hogy Lindsey agyagozik?

– Igen, szobrokat is készít. Nagyon tehetséges. Amikor megnyílt az új szülészeti osztály, egy anya-gyereket szobrot adományozott nekik. A negyedik emeleten állították ki, nézd meg valamikor.

– Jó – bólintott Dan, de biztos volt benne, hogy nem fogja megtenni.

Töltött magának még egy kis teát, és megpróbálta elhessegetni a szobor kapcsán felmerülő negatív gondolatokat. Ma új életet kezd. Nem hagyja, hogy a múlt megakadályozza abban, hogy normális életet éljen!

Az esküvő szívet melengetően szép volt. A két tanú beszéde tökéletesen illett a hangulathoz. Dan szavaiból őszinte szeretet áradt, amit a megfelelő arányban sikerült humorral és egy csipetnyi pátosszal kevernie. Lindsey lelkesen megtapsolta. Maga sem értette, miért olyan büszke a férfi teljesítményére.

A beszédek után az ifjú pár a táncparketre vonult. Lindsey figyelte, ahogy Dan Caitlin elé áll, és finoman biccent. Válaszul a lány mosolyogva felemelkedett a helyéről. Elképesztően jól mutattak együtt, és Lindsey-ben fellángolt a féltékenység. A pezsgőspohár után nyúlt, és ivott néhány kortyot.

– Szabad egy táncra, Lindsey?

Eliot Swift állt előtte, Sami egyik unokatestvére. Annak idején, középiskolás korukban gyakran nyaralt itt, Milldale-ben, és odavolt Lindsey-ért.

– Szia, Eliot! Nem is tudtam, hogy itt vagy.

– Elég népes társaság jött össze, nem csoda, ha nem vettél észre. Egyedül vagy?

Lindsey bólintott. Végül is ez a helyzet, nem? Egyedül jött ide.

– Ezer éve nem láttuk egymást.

– Hát igen. Mi lett belőled azóta?

– IT-területen dolgozom. Sokat utazom a világban. Hát te?

– Most épp a hopetoni kórházban dolgozom ápolónőként.

– Aha. Akkor megtaláltad álmaid állását?

– Úgy tűnik.

– Szépek voltak azok a hajdani nyarak, nem igaz?

– De, tényleg szépek voltak. Hoppá, mi volt ez? A lábad?

– Attól tartok, igen. Még mindig nem sikerült megtanulnom keringőzni. Remélem, a következő szám lassú lesz.

Lindsey felnevetett. Úgy látszik, e tekintetben semmi sem változott. Annak idején a verandájukon adott táncleckét Eliotnak – sikertelenül.

A férfi kívánsága teljesült, tényleg lassú szám következett. Dan homlokráncolva figyelte Lindsey-t. Piros ruhát viselt, amely szabadon hagyta az egyik vállát. Fénylő, sötét haja lágyan omlott a vállára. Lélegzetelállítóan nézett ki. És túl közel hajolt ahhoz az ismeretlen fickóhoz... Dan gyomra összeugrott. Ő akarta a karjaiban tartani Lindsey-t!

De az első táncot továbbiak követték, a lány folyton valaki másba kapaszkodva libbent ide-oda a táncparketten, és Dant is magával sodorták az események.

Lindsey végül Sami édesanyja, Marcia mellett pihente ki magát, akivel arról áradoztak, milyen jól sikerült az esküvő. Amikor Marciát félrevonta a cateringes cég egyik alkalmazottja, hogy megbeszéljenek valami fontos kérdést, a lány úgy döntött, itt az ideje, hogy friss levegőt szívjon.

Hűvös volt az este. A gyönyörű, patinás ház verandája ünnepi fényben úszott. Fényfüzérék keretezték az ajtót és az ablakokat, a cserepes növényeket piros szívecskék és elektromos gyertyák díszítették. Lindsey felnevetett. Sami aztán tényleg megadta a módját! A legapróbb részletet is gondosan megtervezte.

Lesétált a lépcsőn a kertbe. A fák is ragyogtak a fényfüzérektől, Lindsey úgy érezte magát, mintha egy hercegnős mesefilmben járna. Leült az egyik padra, és felnézett az égre. Sami nem panaszkodhatott, odafönt is ragyogtak a csillagok a tiszteletére.

Kiszűrődtek a zene hangjai. A fülbemászó dallamokat egy idő után keményebb hangok és vadabb ritmusok váltották fel. Vajon Dan még mindig Caitlinnel táncol? Néhányan arról pletykáltak, hogy a lány eljegyzése hamarosan fel fog bomlani. Lehet, hogy Dan kötelességének érzi, hogy egész este társaságot nyújtson neki? Valószínűleg nem is esik nehezére. Egy biztos: a neki ígért táncról alaposan megfeledkezett.

– Szia!

Lindsey felkapta a fejét.

– Dan!

A férfi leült mellé a padra.

– Már mindenhol kerestelek. Reggel fel akartalak hívni, de folyton közbejött valami. Őrület ez a nap...

– Nem könnyű az esküvői tanúk élete – mosolyodott el Lindsey.

– A tegnap este sem volt semmi. Legalább tudtál aludni?

– Igen. Annyira, hogy el is aludtam reggel. Fiona pedig egész nap a nyomomban járt, mint egy tyúkanyó. Különben jól vagyok, tényleg.

– Az biztos, hogy csodásan nézel ki.

– Te sem nézel ki rosszul – felelte a lány zavartan.

A férfi már megszabadult a zakójától, meglazította a nyakkendőjét, és feltúrta az inge ujját. Olyan közel ültek egymáshoz, hogy Lindsey érezte az after shave illatát.

– Már azt hittem, megfeledkeztél a táncunkról.

– Már hogy feledkezhetnék meg róla? – hajolt oda hozzá Dan, olyan közel, hogy az ajka súrolta a lány nyakát. – Egy csomó kötelező kürt kellett letudnom. Még Nathan anyjával, sőt nagynénjével

is táncoltam.

– Azzal a magas hölgygel, aki lila nadrágkosztümben van? Nekem kicsit ijesztőnek tűnt.

– Viszont kitűnő táncos. Saját kocsmája van Sydney-ben. – A férfi tekintete Lindsey szájára vándorolt. – Mi lenne, ha beszélgetés helyett inkább azt csinálnánk, amihez igazán kedvünk van?

– Dan...

– Pst...

Végigsimított az ujjával a lány ajkán, állán, nyakán... Aztán közelebb hajolt, és mélyen a szemébe nézett. Ugye te is akarsz? – kérdezte a tekintetével.

Lindsey pedig akarta. Semmire sem vágyott jobban, mint Dan érintésére, csókjára. Nagyon régóta nem érzett ilyesmit. Egy pillanatig sem aggódott a jövő miatt, nem foglalkozott azzal, milyen következménye lehet, ha kalandba bocsátkozik a kollégájával, és azon sem tépelődött, vajon mit jelent a férfi számára. Egyszerűen csak élvezte a pillanatot. Hihetetlen, hogy itt ülnek ezen a varázslatos helyen, és ennyire kívánják egymást!

– Hogy lehet ilyen édes a szád? – suttogta a férfi kábultan.

– Nem tudom – lehelte Lindsey, miközben beletúrt Dan hajába.

Egy örökkévalóságig csókolták egymást, majd levegő után kapkodva, egymás kezét fogva bámulták a csillagokat.

– Lassan vissza kellene mennünk, nem gondolod? – szólalt meg a férfi.

– De igen. Még a végén lemaradunk az ifjú pár búcsúztatásáról.

– Akkor gyere! – ugrott fel a férfi, és megragadta a lány kezét.

Amikor beléptek az elegáns bálterembe, a vendégek már Nathan és Sami körül tömörültek, hogy elbúcsúzzanak tőlük.

– Megyek, váltok néhány szót Nate-tel. Úgy látom, szüksége van egy kis bátorításra, nem igazán szereti, ha a figyelem középpontjába kerül.

A vőlegény tényleg megkönnyebbült, amikor meglátta a barátját.

– Mi lassan felszívódunk, öregem.

– Helyes! A családtól már elbúcsúztatok?

– Igen, azon már túl vagyunk. És Dan... Nagyon köszönök mindent. A szuper beszédet és az összes többit.

– Csodás nap volt a mai, Nate! Legyen ugyanilyen szép a nászutatok is. Hová is mentek?

Nate-nek nem volt ideje válaszolni, mert ebben a pillanatban felbukkant az oldalán újdonsült felesége, és nagy lendülettel belekarolt.

– Itt az idő, hogy elhúzzuk a csíkot. Igaz, kedvesem? – mosolygott a férjére szerelmesen, majd Danhez fordult. – Nagyon köszönünk mindent, Dan. Nálad jobb tanút nem is kívánhattunk volna.

– Értetek bármit! – hunyorított rá a férfi. – Aztán vigyázz erre a nagyfiúra!

– Vigyázzatok egymásra! – ölelte át a barátnőjét Lindsey is.

– Ó, Lins, megteszed, hogy odafigyelsz egy kicsit Caitlinre? Nagyon instabil mostanában, tudod, miért...

– Ne aggódj! Eliot már a szárnyai alá vette.

– A jó öreg Eliot! Még mindig beléd van zúgva egy kicsit, igaz?

– Ezt csak te gondolod, Sami! – nevetett fel a lány. – Úgy látom, megérkezett a limuzin. Menjetek, és legyek nagyon-nagyon boldogok!

– Köszönünk mindent, emberek! – kiáltotta Sami, majd az integető, jókívánságokat kiabáló vendégek sorfala között, a férje kezét fogva elindult egy új élet felé.

Lindsey mosolyogva nézett a távolodó kocsu után.

– Gyönyörű esküvő volt, igaz? – fordult aztán Danhez.

A férfi bólintott, de gondolatban messze járt. Egy másik esküvőn, amely közel sem sikerült ilyen jól.

– Valami baj van? – nézett rá fürkészően a lány.

– Csak eszembe jutott néhány régi emlék.